

At dele ondt og godt

Der var engang en skrædder, som var lunefuld og gnaven, og hans kone, som var god og flittig og from, kunne aldrig gøre ham tilpas. Hvordan hun end bar sig ad, var han gnaven og utilfreds, brummede og skældte, og pryglede hende også. Da øvrigheden fik det at vide, lod de ham stævne og satte ham i fængsel, for at han skulle forbedre sig. Han sad der i nogen tid på vand og brød. Så blev han løsladt og måtte love, aldrig mere at prygle sin kone, men dele ondt og godt med hende, sådan som en god mand skal. En tid lang gik det godt, men så begyndte han igen på sin gamle maner, og var gnaven og opfarende. Han turde jo ikke slå hende, men prøvede på at gribe hende i håret og ruske hende. Konen slap fra ham og løb ud i gården, men han styrtede efter hende med alen og saks i hånden. Når han ramte hende, lo han, og når han slog ved siden af, blev han rasende og skældte ud. Han blev ved, lige til naboerne kom konen til hjælp. Skrædderen blev igen ført for dommeren, som mindede ham om, hvad han havde lovet. "Jeg har holdt mit løfte," sagde han, "jeg har ikke slået hende, men delt ondt og godt med hende." - "Hvor kan hun da klage sådan over dig igen," sagde dommeren. "Jeg har virkelig ikke slået hende," sagde han, "men hun så så mærkelig ud, og derfor ville jeg glatte hendes hår med mine hænder. Men hun blev vred på mig og løb sin vej. Jeg løb efter hende, og for at give hende en venlig påmindelse om, hvad der var hendes pligt, kastede jeg efter hende, hvad jeg kunne få fat i. Jeg har også delt ondt og godt med hende, for hver gang, jeg traf hende, gjorde det mig godt og hende ondt, og hvis jeg ikke traf hende, gjorde det mig ondt og hende godt." Dommerne lod sig imidlertid ikke nøje med den forklaring, men gav ham hans velfortjente straf.

* * *